

Sygn. akt VPa 151/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek

Sędziowie: SSO Jacek Wilga (spr.)

SSR del. Agnieszka Czyczerska

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko (...)w (...) i (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zadośćuczynienie i rentę wyrównawczą

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 11 września 2013 roku

sygn. akt IV P 35/13

I. oddala apelację,

II. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego należnymi stronom pozwanym w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Legnicy oddalił powództwo skierowane przeciwko (...) w (...) i (...) Sp. z o.o. w W. o zasądzenie kwoty 12 105 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty po 600 zł tytułem renty wyrównawczej.

W uzasadnieniu wskazał, iż powódka żądania swoje wywodziła ze zdarzenia, które miało miejsce w dniu 21 września 2009r. i kierowała je do strony pozwanej - (...) Spółki z o.o. w W..

Strona pozwana - (...)Spółka z o.o. w W.– prawidłowo podniosła zarzut braku legitymacji biernej w przedmiotowej sprawie, twierdząc, że nie jest i nigdy nie była pracodawcą powódki. Z dołączonych do odpowiedzi na pozew dokumentów wynika, iż z dniem 27 listopada 2008r. zarząd (...)Spółki z o.o. w W.wprowadził nową strukturę organizacyjną przedsiębiorstwa wielozakładowego (...) sp. z o.o. Każda jednostka organizacyjna stanowi odrębnego pracodawcę w rozumieniu prawa pracy i w tym zakresie prowadzi samodzielną politykę dotyczącą zatrudnienia

pracowników. Funkcję osoby reprezentującej pracodawcę w poszczególnych sklepach pełnią każdorazowo dyrektorzy poszczególnych jednostek. Uprawnienia do samodzielnego podejmowania czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do pracowników zatrudnianych przez jednostkę organizacyjną (...)sp. z o.o. mają działający w ich imieniu dyrektorzy i kierownicy. Uprawnienia te obejmują w szczególności samodzielne zatrudnianie i zwalnianie pracowników. W tych okolicznościach Sąd nie miał wątpliwości, iż pracodawcą powódki w rozumieniu art. 3 k.p. jest hipermarket (...)w L., o czym powódka wiedziała.

Sąd nie podzielił także twierdzeń powódki, że pracodawcą jest (...)spółka z o.o. w W. z uwagi na fakt, iż wystawił ona powódce PIT-11 oraz odprowadzał składki, albowiem, jak słusznie podkreślała strona pozwana, dokument ten wskazuje jedynie na płatnika a nie pracodawcę, natomiast o przymocie pracodawcy w rozumieniu art. 3 kp decyduje prawo do samodzielnego zatrudniania pracowników we własnym imieniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo w stosunku do (...)spółka z o.o. w W. z uwagi na brak legitymacji biernej tego pozwanego.

W stosunku do dopozwanej strony pozwanej (...)również – w ocenie Sądu – powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia.

Argumentował, iż:

Swoje roszczenia powódka wywodziła ze zdarzenia z dnia 21 września 2009 roku opierając je na treści art. 444 par 1 i 2 kc oraz 445 par. 1 kc a odpowiedzialność pracodawcy za doznaną szkodę wywodząc z treści art. 415 kc. Odpowiedzialność za szkodę na zasadzie winy, jako odpowiedzialność za czyny niedozwolone, podlega ograniczeniu czasowemu poprzez regulację art. 442¹ § 1 i 3 kc., stanowiącego, iż roszczenia te ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia(par.1) ; w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może się skończyć wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia , w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia(par 3). Powyższa regulacja, jak stwierdził Sąd Rejonowy, w myśl art. 117 kc wyznacza ramy czasowe dla skutecznego dochodzenia roszczeń majątkowych wynikających z czynów niedozwolonych, których przekroczenie uzasadnia oddalenie roszczenia wobec jego przedawnienia. Termin przedawnienia, co do zasady, zaczyna bieg w chwili wystąpienia zdarzenia szkodzącego.

Bezspornym było, iż zdarzenie nastąpiło w dniu 21 września 2009r., stąd roszczenie powódki uległo przedawnieniu w całości. O szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia powódka dowiedziała się bowiem już w dniu 21 września 2009r.

Powódka miała wiedzę o trzyletnim terminie przedawnienia roszczeń wynikających z deliktu oraz o możliwości przerwania tego biegu przez podjęcie czynności przeciwko pracodawcy. Powódka złożyła w tym celu wniosek o zawiadanie do próby ugodowej. Wniosek skierowany został jednak przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. a nie przeciwko pracodawcy (...). W tych okolicznościach – zdaniem Sądu – nie doszło do przerwania biegu przedawnienia w trybie art. 123 par 1 pkt 1 kc, gdyż dla osiągnięcia tego skutku konieczne jest wystąpienie z roszczeniami przeciwko właściwej osobie, a więc tej, na rzecz której biegnie przedawnienie.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie zaistniały również podstawy do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia z powołaniem się na art. 5 kc, jak o to wносиła powódka.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w bogatej literaturze prawniczej podkreśla się, że do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia może dojść jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy bezczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona szczególnymi okolicznościami. Przyjmuje się nadto, że przy stosowaniu art. 5 kc do instytucji przedawnienia, należy kierować się zasadami rygoryzmu, tak aby nie doszło do zbyt liberalnego odrzucenia zarzutu przedawnienia (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 sierpnia 2012r., I ACa 577/12, Lex Omega , wyrok SA w Krakowie z dnia 5 maja 2010r.- III APa 4/10, Lex Omega).

Sąd I instancji nie dopatrył się żadnych nadzwyczajnych przeszkód w zgłoszeniu przez powódkę dochodzonych obecnie roszczeń przed upływem terminu przedawnienia a tym samym nie znalazł podstaw do nieuwzględnienia skutecznie podniesionego zarzutu przedawnienia w oparciu o art. 5 kc. Powódka od czasu wypadku, mimo trwającego w tym czasie leczenia, była w stanie zgłaszać swe roszczenia, tym bardziej, że w tym okresie bardzo aktywnie podejmowała czynności zarówno w stosunku do pracodawcy, organu rentowego jak i w postępowaniach sądowych. Powódka jest bardzo świadomym pracownikiem, znającym swoje uprawnienia, pilnującym swoich interesów i potrafiącym dochodzić swoich praw przed różnymi organami. Potwierdza to choćby postawa powódki w latach 2010-2012 w zakresie uzyskania jednorazowego odszkodowania z ZUS-u, gdzie powódka odwołała się od jego decyzji i bardzo czynnie uczestniczyła w postępowaniu sądowym. Zdaniem Sądu za nieuwzględnieniem zarzutu przedawnienia nie przemawia również fakt, iż powódka błędnie skierowała wniosek o zawezwanie do próby ugodowej a przeciwnik wówczas nie podniósł zarzutu braku legitymacji biernej. Powódka, jak wyżej wskazywano, miała wiedzę o tym kto jest jej pracodawcą, natomiast strona pozwana (...)Sp. z o.o. w W., nie wyrażając zgody na zawarcie ugody, nie miała obowiązku wyjaśniać wówczas, co jest przyczyną odmowy zawarcia ugody.

Wyrok powyższy zaskarżyła w całości apelacją powódka.

Powódka zarzuciła:

I. naruszenie prawa materialnego - art. 3 k.p. poprzez przyjęcie, że strona pozwana (...)spółka z o.o. w W. nie była pracodawcą powódki, prawidłowo podniosła zarzut braku legitymacji biernej w przedmiotowej sprawie, i przyjęcie, że pracodawcą powódki był hipermarket (...)w L. mający kompetencje do samodzielnego zatrudniania pracowników (składania oświadczeń woli);

II. naruszenie prawa materialnego - art. 442¹ § i i 3 k.c. i 445 § i k.c. i art. 117 k.c. w związku z art. 300 k. p., poprzez przyjęcie, że roszczenie w stosunku do pracodawcy uległo przedawnieniu, podczas gdy dopiero w lipcu 2010 r., po badaniu diagnostycznym MR, powódka zdała sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia z dnia 21.09.2009 r., w postaci doznanego uszkodzenia ciała;

III. naruszenie prawa materialnego - art. 5 k.c. poprzez przyjęcie, że strona pozwana hipermarket (...)w L. powinna korzystać z ochrony wynikającej z podniesionego zarzutu przedawnienia;

IV. naruszenie prawa procesowego - art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. i art. 278 § i k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych i biegłego z zakresu BHP, przyjmując, że dowody są zbędne wobec skutecznie podniesionych zarzutów braku legitymacji biernej strony pozwanej (...)Spółka z o.o. w W. i zarzutu przedawnienia w odniesieniu do strony pozwanej (...)w L., tym samym nie dokonanie ustaleń faktycznych niezbędnych do rozstrzygnięcia zasadności dochodzonych przez powódkę roszczeń.

Stawiając powyższe zarzuty powódka domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Obie strony pozwane w odpowiedzi na apelację wniosły o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył mając na względzie stan faktyczny sprawy ustalony w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Podniesione w apelacji zarzuty nie są trafne.

W sposób zasadny w świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych ustalono, iż pracodawcą powódki był hipermarket (...) w L.. Wynika to w sposób czytelny z przyjętej przez (...)Sp. z o.o. uchwały zarządu z dnia 7.09.2008 roku oraz regulaminu organizacyjnego. Regulamin ten stanowi, iż (...)Sp. z o.o. jest zorganizowane jako przedsiębiorstwo wielozakładowe składające się z odrębnych jednostek organizacyjnych – sklepów i jednostki

nadzorującej – siedziby. Każda jednostka organizacyjna stanowi oddzielnego pracodawcę w rozumieniu kodeksu pracy prowadzącą samodzielną politykę dotyczącą zatrudniania pracowników. Funkcję osób reprezentujących pracodawcę w poszczególnych sklepach pełnią ich dyrektorzy mający uprawnienia do samodzielnego podejmowania czynności w zakresie prawa pracy w stosunku do pracowników zatrudnionych w tych sklepach, a uprawnienia te obejmują w szczególności samodzielne zatrudnianie i zwalnianie pracowników.

Analiza wyżej wskazanych postanowień regulaminu organizacyjnego (...) Sp. z o.o. prowadzi do wniosku, iż każdy sklep tej spółki spełnia wymogi przewidziane w art. 3 kp konieczne do uznania go za pracodawcę w rozumieniu tego przepisu. Ma bowiem uprawnienia do samodzielnego przyjmowania i zatrudniania pracowników we własnym imieniu. Jego dyrektor nie działa w tym zakresie z upoważnienia zarządu spółki i na jej rachunek. Do przeciwnego wniosku nie prowadzi podniesiony w apelacji argument, iż Dyrektor Hipermarketu (...) P. L. podpisywał zmiany wynikające z umowy warunków zatrudnienia „za pracodawcę”. Użycie tego sformułowania jest bowiem konsekwencją regulacji art. 3⁽¹⁾ §1 kp stanowiącego, iż za pracodawcę (...) czynności z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający (...) lub inna wyznaczona do tego osoba.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5.05.2011 roku, IIPK 181/10 osoba wykonująca czynności z zakresu prawa pracy za pracodawcę, który jest jednostką organizacyjną, nie musi być objęta strukturą organizacyjną tej jednostki. Podpisanie zatem świadectwa pracy przez B. S. (ze spółki (...) Sp. z o.o.) nie może być argumentem przemawiającym za okolicznością, iż jednostka organizacyjna (...)Sp. z o.o. w której powódka świadczyła pracę nie była odrębnym pracodawcą. Z tych samych względów przeprowadzenie wstępnych procedur dotyczących rekrutacji pracowników, kreowanie polityki wynagrodzeń i zatrudnienia, rozliczanie należności na rzecz ZUS i Urzędów Skarbowych mogło być również dokonywane przez podmiot zewnętrzny w stosunku do pracodawcy powódki bez utraty przez niego tego przymiotu.

Sąd Okręgowy podziela zaprezentowany w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14.12.2012 roku IIIAPa 25/12 pogląd zgodnie z którym w charakterze pracodawców występują jednostki organizacyjne stanowiące część - oddziały-osób prawnych, wchodzące w skład przedsiębiorstw wielozakładowych. Jednostki te mają zdolność do zawierania umów o pracę (lub nawiązywania w inny sposób stosunków pracy w charakterze pracodawców), jeśli z mocy przepisów normujących ich wewnętrzny status prawny mają kompetencję do samodzielnego zatrudniania pracowników (składania oświadczeń woli). Jeżeli natomiast wewnętrzna jednostka organizacyjna jest upoważniona do zawierania umów o pracę w imieniu kierownictwa podmiotu, w skład którego wchodzi (lub nawiązywania w inny sposób stosunków pracy), z osobami przyjmowanymi w niej do pracy, to sama nie jest pracodawcą, lecz zatrudnia pracowników w imieniu pracodawcy, którym jest wielozakładowy podmiot zatrudniający - pracodawca.

W przekonaniu Sądu II instancji brak jest w sprawie podstaw do przyjęcia – w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, aby – wbrew wewnętrznym regulacjom (...)Sp. z o.o. – uznać, iż była ona pracodawcą powódki w rozumieniu art. 3 kp. Powódka była świadoma treści i znaczenia wewnętrznych regulacji organizacyjnych. Zwrócił na to zasadnie uwagę Sąd Rejonowy podnosząc trafne argumenty, z których wynika, iż wiedziała, że jej pracodawcą jest Hipermarket w L..

Odmienne stanowisko powódki w tej kwestii prezentowane w toku postępowania jest tyleż konsekwentne co niezrozumiałe. Powódka prezentuje je przez cały tok postępowania mimo podnoszonych w sprawie przeciwnych argumentów. Nadto stanowisko to prezentowała również w toku podjętej w sprawie VPo 25/12 próby ugodowej. Powódka sprzeciwia się więc pogładowi, iż jej pracodawcą (...). W świetle wskazanych wyżej argumentów Sądu Rejonowego zmiana stanowiska powódki zdaje się wynikać z przyjęcia poglądów osób, u których szukała pomocy prawnej. Ich działanie rodzi jednak skutki dla samej powódki.

W postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2000 roku ICKN 749/2000 (niepublikowanym) Sąd Najwyższy wskazał, iż wyznaczenie podmiotowego zakresu procesu jest aktem woli podmiotu wszczynającego postępowanie. Należy odróżnić niewłaściwe oznaczenie strony od niewłaściwego doboru podmiotu procesu. Niewłaściwe oznaczenie strony ma miejsce wtedy, gdy powód nie orientując się, kto według przyjętej konstrukcji prawnej winien być

stroną wciągnął do procesu niewłaściwego pozwanego. Naprawienie tej wady następuje w drodze sprostowania oznaczenia strony. Natomiast w sytuacji gdy powód prawidłowo oznaczył podmiot lecz dokonał złego wyboru w świetle prawa materialnego, do usunięcia tej wady może dojść przez odwołanie czynności lub w drodze podmiotowego przekształcenia powództwa (art. 194 – 198 kpc).

Okoliczności sprawy, a przede wszystkim wskazywana wyżej konsekwencja powódki świadczy o dokonanym wadliwym wyborze strony pozwanej. Musiał on w takiej sytuacji doprowadzić do oddalenia powództwa wobec (...)Sp. z o.o. jako skierowanego wobec podmiotu nieposiadającego legitymacji biernej i rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest w tym zakresie prawidłowe. Sąd bowiem nie mógł działać wbrew intencjom powódki i „sprostować” oznaczenia strony pozwanej wówczas, gdy powódka podtrzymywała dokonany w pozwie wybór (por. uzasad. Wyroku SN z dnia 4.03.2010r., IPK 177/09).

Sąd ten podjął jednak w sprawie dodatkowo na podstawie art. 194 §1 kpc w zw. z art. 477 kpc czynności polegające na wezwaniu do udziału w sprawie (...). Podjęte w stosunku do tego pozwanego rozstrzygnięcie jest również trafne. Opiera się ono na stanowisku, iż roszczenie uległo przedawnieniu. Stanowisko to jest zasadne.

Powódka dochodziła roszczeń z tytułu czynu niedozwolonego. Jej szkoda była szkodą na osobie. Termin przedawnienia roszczeń w razie wyrządzenia szkody na osobie określa przepis art. 442¹ §3 kc. Stosownie do jego regulacji w razie wyrządzenia szkody na osobie przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Oznacza to że zarówno okres dziesięcioletni przedawnienia z art. 442¹ §1 zdanie drugie kc liczony od dnia zdarzenia wywołującego szkodę jak i okres dwudziestoletni z art. 442¹ §2 kc liczony od dnia popełnienia przestępstwa nie może się skończyć wcześniej niż z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Początek biegu trzyletniego przedawnienia z art. 442¹ §3 kc wymaga spełnienia łącznie dwóch przesłanek: ujawnienia szkody jak i dowiedzenia się o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Przyjmuje się równocześnie, iż art. 442¹ §3 kc jest przepisem szczególnym w stosunku do art. 442¹ §2 kc.

W rozpoznawanej sprawie trafnie argumentował Sąd Rejonowy, iż powódka o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia dowiedziała się już w dniu 21 września 2009 roku. Wskazują na to powołane przez ten Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowody i argumenty. Przytoczone argumenty Sąd Okręgowy podziela. Dla uznania faktu dowiedzenia się o szkodzie nie jest konieczne posiadanie pełnej wiedzy o zakresie szkody trwałości następstw uszkodzenia ciała. Stąd też bez wpływu na ocenę początku biegu przedawnienia ma okoliczność powoływania się powódki na fakt, iż dopiero w miesiącu lipcu 2010 roku po dokonaniu badania diagnostycznego MR uzyskała obiektywną diagnozę lekarza neurologa o uszkodzeniu krążków międzykręgowych, pourazowym zespole korzeniowym i ucisku na rdzeń kręgosłupa z uzasadnieniem, iż dopiero wtedy powzięła wiedzę o szkodzie z kompetentnego źródła. Dla rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia wystarczająca była wiedza powódki zaprezentowana w jej piśmie skierowanym do pracodawcy (k. 101) z którego wynika, iż była świadoma zarówno rodzaju (zakresu) szkody jak i osoby odpowiedzialnej za nią.

Przyjęcie, iż przepis art. 442¹ §3 kc jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisów art. 442¹ §1 i 442¹ §2 powoduje, iż nawet w sytuacji kiedy szkoda ujawniła się po upływie 10 lat lub 20 lat licząc od daty zdarzenia (przestępstwa) poszkodowany może dochodzić odszkodowania w okresie 3 lat od dnia, w którym dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W takiej sytuacji zaś w rozpoznawanej sprawie nie miało znaczenia czy Sąd I instancji dokonał czy też nie oceny czy zachowanie pracodawcy powódki stanowiło zbrodnię czy występki. W każdej bowiem sytuacji tj. również wtedy gdy zachowanie to było zbrodnią lub występkiem okres 3 letniego przedawnienia liczy się od momentu dowiedzenia się o szkodzie i o osobie sprawcy.

W toku postępowania ustalił Sąd Rejonowy, iż powódka jeszcze przed upływem tego okresu wystąpiła dni 6 września 2012 roku z wnioskiem o zawiązanie do próby ugodowej w trybie art. 184 kpc. Wezwanie to skierowała do (...)Spółka z o.o. w W.. Do zawarcia ugody nie doszło.

Co do zasady zawiązanie do próby ugodowej przerywa bieg przedawnienia. Z tego powodu jednak musi w przekonaniu Sądu Okręgowego spełniać określone wymagania.

Musi zawierać ściśle określenie żądania, tak aby wiadomo było, jakie roszczenia, w jakiej wysokości, kiedy wymagalne, są objęte wnioskiem, ponieważ bez tego wymogu nie można wiązać z zawiązaniem do próby ugodowej skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia (por. wyrok SN z dn. 10.08.2006r., VCSK 238/06 i 25.11.2009r., IICSK 259/09). Skutku w postaci przerwy przedawnienia nie można również dopatrywać się w sytuacji kiedy wezwanie kierowane jest do podmiotu, który nie jest biernie legitymowanym, tak jak to było w przypadku rozpatrywanym w rozpoznawanej sprawie. Tak więc skierowanie zawiązania do ugody do (...)Sp. z o.o. nie mogło przerwać przedawnienia jakichkolwiek roszczeń kierowanych przeciwko (...) w L.. Dokonana w tym zakresie ocena Sądu Rejonowego była trafna.

Korzystając z zarzutu przedawnienia strona pozwana (...)nie korzystała ze swego prawa w sposób sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego.

Upływ terminu przedawnienia powoduje ten skutek, iż ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia (art. 117 §1 kc). Cel i funkcja instytucji przedawnienia sprowadzając się do usunięcia stanu niepewności prawnej w sytuacji gdy uprawniony przez długi czas nie wykonuje i nie realizuje przysługujących mu roszczeń. Została ona ustanowiona dla zachowania pewności i bezpieczeństwa obrotu prawnego które wymagają jasności co do możliwości dochodzenia, wraz z upływem czasu, określonych roszczeń.

Rację ma Sąd Rejonowy w sprawie podnosząc, iż do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia może dojść jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy beczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia była usprawiedliwiona szczególnymi okolicznościami. Sąd Okręgowy podzielił również pogląd, zgodnie z którym przy stosowaniu art. 5 kc do instytucji przedawnienia należy kierować się zasadami rygorystyki. Zbyt liberalne odrzucanie zarzutu przedawnienia godzi bowiem w pewność obrotu prawnego i sprzeczne jest z celem wprowadzenia tej instytucji do systemu prawnego.

W rozpoznawanej sprawie brak jest szczególnych okoliczności, które pozwoliłyby uznać podniesienie zarzutu przedawnienia przez stronę pozwaną za naruszające zasady współzycia społecznego lub społeczno – gospodarczego znaczenia tego prawa (art. 5 kc). Podniesione w tej kwestii argumenty Sądu Rejonowego są trafne. Sąd II instancji podziela je w pełni. Powódka była w stanie wystąpić z roszczeniem w terminie. Racjonalnych i rzeczywistych przeszkód ku temu nie było. Nie stał temu na przeszkodzie ani stan jej wiedzy co do osoby odpowiedzialnej z szkodę, ani wiedzy o samej szkodzie jak również stan zdrowia powódki. Uszczerbek doznany w wypadku w wysokości 7% za który dostała odszkodowanie z ZUS nie jest również okolicznością na tyle znaczącą i wyjątkową, aby dla niej czynić wyjątek od ogólnych zasad porządku prawnego, które przewidują przedawnienie roszczeń.

Podniesione w apelacji argumenty nie wskazują na naruszenie przez stronę pozwaną art. 5 kc. Stanowią jedynie o ewentualnej jej winie co miałyby znaczenie dopiero w sytuacji gdy zarzut naruszenia art. 5 kc okazał się skuteczny, co jednak jak wyżej wskazano w sprawie nie miało miejsca.

Przesądzenie o niezasadności omawianych wyżej zarzutów apelacji, implikowało również niezasadność zarzutu naruszenia prawa procesowego tj. art. 227 poprzez oddalenie zgłoszonych wniosków dowodowych.

Przeprowadzenie wnioskowanego postępowania dowodowego celowe bowiem było wyłącznie w sytuacji uznania podniesionego zarzutu przedawnienia za naruszający art. 5 kc. W sytuacji natomiast uznania tego zarzutu – tak jak w rozpoznawanej sprawie – za skuteczny było zbędne.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy wniesioną apelację jako niezasadną oddalił na podstawie art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 102 kpc.